

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 897 Hebrenjve 18

SAKRIFICA MË E LARTË

“Por Krishti, që erdhi si kryepriфт i të mirave që do të vijnë në të ardhmen, duke kaluar nëpër një tabernakull më të madh e më të përkryer, që s`është bërë me dorë, pra, që nuk është e kësaj krijese.” [Heb. 9:11].

“i të mirave që do të vijnë” në të vërtetë do të thotë “i gjërave të mira që do të ndodhin.” Nëpërmjet Jezusit kanë ardhur shumë gjëra të mira.

“nëpër një tabernakull më të madh e më të përkryer që s`është bërë me dorë”. Ky tabernakull nuk është dicka që e ka ndërtuar njeriu këtu poshtë. Tabernakulli më i mirë nuk i përket krijesës natyrore të materialeve apo ndërtuesve.

Më lejoni t`ju them dicka mjaft miqësisht. E gjithë përpjekja për ta ëmbëlsuar shërbesën e adhurimit me pamje dhe dritare të vizatuara, qirinj dhe kryqe i shërbejnë mishit. Ajo është mishore dhe i shërben anës fizike të njeriut. Ne duhet të kuptojmë se në qiell është një tabernakull i vërtetë; atje është një Kryepriфт i vërtetë dhe një adhurim i vërtetë shpirtëror. Ju mund ta adhuroni Atë kudo dhe është e mrekullueshme kur njerëzit mblidhen në një kishë dhe e adhurojnë Zotin me të vërtetë. Unë jam i sigurtë se shumë prej jush keni qenë në një shërbesë të tillë dhe kjo është dicka e mrekullueshme.

“hyri një herë e përgjithmonë në shenjtërore, jo me gjakun e cjepve dhe të viçave, por me gjakun e vet, dhe fitoi një shpëtim të amshuar.” [Heb. 9:12].

Unë besoj se ky varg vërteton se Krishti e coi me të vërtetë gjakun e Tij në qiell. Nëse nuk është kjo ajo për të cilën po flet autori, atëherë unë nuk e di se për çfarë po flet. “jo me gjakun e cjepëve dhe të viçave” – këtu bëhet fjalë për gjak të vërtetë. “por me gjakun e vet” – ky është gjaku i vërtetë i Krishtit që Ai derdhi në kryq. “Ai hyri”.

Si? Me anë të gjakut të Tij. Sakrifica e Tij ishte sakrifica më e lartë dhe e vetmja që ishte e denjë për një tabernakull të vërtetë. “dhe fitoi një shpëtim të amshuar”. Theksi i këtij vargu qëndron mbi faktin që Krishti hyri një herë në Vendin e Shenjtë dhe fitoi një shpëtim të përjetshëm. Priftërinjtë izraelitë hynin vazhdimisht dhe ata merrnin vetëm dicka të përkohshme. Vetëm Krishti hyri një herë dhe fitoi një shpengim të përjetshëm. Kjo e vendos autoritetin dhe rëndësinë mbi sakrificën e Krishtit dhe na kujton se jeta e Krishtit nuk shpëtoi kurrë asnjë. Ju mund të ndiqni mësimet e Tij dhe të mendoni se jeni të shpëtuar, por miqtë e mi, mësimet e Tij nuk shpëtuan askënd. Vetëm vdekja e Krishtit dhe shpengimi i Tij shpëton.

“Sepse, në qoftë se gjaku i demave dhe i cjepve dhe hiri i një mëshqerre i spërkatur mbi të ndoturit, i shenjtëron, duke i pastruar në mish.” [Heb. 9:13].

“dhe hiri i një mëshqerre” i referohet urdhëresës së mëshqerrës së kuqe tek Numrat 19. Mëshqerra digjej plotësisht dhe hiri i saj ruhej në një vend të pastër. Kur një njeri ndotej (kryesisht duke prekur trupin e një të vdekuri), priftërinjtë merrnin hirin e mëshqerrës e përzierin me ujë dhe e spërkasin të ndoturin me të. Kjo shërbente për pastrimin ceremonial të tij. Në këtë mënyrë ai mund t’i kthehej miqësisë me njerëzit e tjerë. Do të doja të vinit re se këtu mëshqerra ka një simbolikë të vecantë. Këtu përdoret një kafshë femër dhe jo një dem. Tek 1 Pjetri 3:7 thuhet se gruaja (ose gjinia femërore) është një enë delikate. Në fakt ndotja vjen nga dobësia jonë. Ne jemi të dobët dhe Krishti erdhi poshtë në tokë dhe përjetoj fizikisht në mish dobësinë tonë.

Ne na thuhet gjithashtu se përdoret një mëshqerrë e kuqe. Unë mendoj se ngjyra e kuqe i referohet faktit që Krishti u bë mëkat për ne – jo në ndonjë mënyrë akademike, por Ai u bë me të vërtetë mëkat për ne. Nga e dimë që e kuqja është ngjyra e mëkatit? Isaia thotë: “Ejani, pra, dhe të diskutojmë bashkë, thotë Zoti, edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora, edhe sikur të ishin të kuqe të purpur, do të bëhen si leshi.” (Isa. 1:18). Pra, duhet të ishte një mëshqerrë e kuqe, e cila i referohej faktit që Krishti u bë mëkat për ne.

Kafsha duhet të ishte gjithashtu pa asnjë të metë. Ajo nuk mund të prezantonte Krishtin nëse nuk do të ishte e përsosur. Krishti ishte i shenjtë, i pametë, jo i ndotur dhe i ndarë nga mëkatarët.

Mëshqerra e kuqe duhet të ishte një kafshë mbi të cilën nuk ishte vendosur asnjëherë një zgjedhë. Kjo simbolizon faktin se edhe pse Krishti u bë mëkat për ne, Ai nuk qe asnjëherë nën skllavërinë e mëkatit.

Mëshqerra duhet të lëshohej jashtë kampit dhe të therej para kryepriiftit. Këtu ne shohim se Zoti Jezus Krisht është edhe oferta dhe kryepriifti – Ai ofroi Vetën e Tij.

Gjaku i sakrificës duhet të spërkatej nga kryepriifti para tabernakullit shtatë herë. Shumë njerëz mendojnë se shtata është numri i përsosmërisë në Shkrim. Kjo është e vërtetë vetëm tërthorazi.

Kuptimi i parë është plotësi. Këtu flitet për faktin që sakrifica e Krishtit ishte një vepër e përfunduar – një sakrificë që largoi mëkatin e besimtarit.

Kufoma e mëshqerrës duhet të digjej – edhe një herë në sytë e kryepriiftit. Sic e shihni, Perëndia e deshi aq shumë botën sa që Ai dha Birin e Tij të vetëmlindur. Jezusi e dha Vetën e Tij me dëshirë, por me shumë mundësi asnjëri nga ne nuk e ka menduar pikëllimin që ishte në qiell ditën që Ai vdiq.

Libri i Numrave na tregon se bashkë me sakrificën vendoseshin druri i kedrit dhe hisopi. Kjo më kujton dicka. Tek libri i parë i Mbretërve 4:33 thuhet: “Foli edhe për drurët, nga kedri i Libanit deri në isopin që mbin nga muri; ...” Solomoni kishte një gamë të gjërë drurësh dhe pemësh; ai merrte vesh nga drurët dhe pemët dhe kishte njohuri në atë fushë. Unë mendoj se kjo ishte ajo çfarë donte të thoshte Isak Uats me shprehjen “të gjithë fushën e natyrës”. Për këtë arsye unë besoj se kjo i referohet faktit se Zoti Jezus Krishtit jo vetëm që shpengoi njerëzimin, por Ai shpengoi këtë botë. Ne jetojmë në një botë që është e mallkuar nga mëkati. Ajo po rënkon dhe po vuan në dhimbje, por një ditë do të clirohet. Një ditë ajo do të shpengohet dhe mëkati do të largohet.

Pak më vonë në këtë kapitull ne do të shohim se edhe vetë qielli do të pastrohet (shih vargun 23). Dikush ka thënë: “Oh, Zot, a ka pisllek në qiell?” Po, ai është vendi nga rrodhi mëkati, ku Luciferi drejtoi rebelimin. Prandaj, sakrifica e Krishtit ishte e përshtatshme dhe e plotë. Ajo ishte një vepër e përfunduar që mbuloi të gjithë krijimin e Zotit që u prek nga mëkati.

Hiri i mëshqerrës duhet të mbahej në një vend të pastër dhe pastaj të përzihej me ujë kur të përdorej. Mendoj se uji i referohet Fjalës së Zotit. Fjala e Zotit zbulon mëkatet në jetën e besimtarit. Sakrifica e Krishtit siguroi shpengimin për të ardhmen –shpengimin tim dhe shpengimin tuaj. Ajo siguroi shpengim për mëkatet e atyre njerëzve që jetuan në Testamentin e Vjetër. Shenjtorët e Testamentit të Vjetër u shpëtuan me anë të besimit. Abrahami u shpëtua me anë të besimit. Si? Ai i besoi Zotit dhe solli një qengj. A ishte ai qengj i mjaftueshëm? Jo. Ai i referohej Krishtit. Sakrifica e Krishtit vlen si për ata që kanë jetuar më parë, ashtu edhe për ata që do të vinin më vonë.

“aq më shumë gjaku i Krishtit, i cili me anë të Frymës së Shenjtë e dha veten e tij të papërlyer nga asnjë faj ndaj Perëndisë, do ta pastrojë ndërgjegjen tuaj nga veprat e vdekura për t'i shërbyer Perëndisë së gjallë!” [Heb. 9:14].

Nëse gjaku i kafshëve mund të largonte ndotjen në mënyrë ceremoniale, gjaku i Krishtit mund të largojë fajin e mëkatit. Vec kësaj, nëse gjaku i cjepëve dhe deshëve do të kishte qenë i mjaftueshëm, Krishti nuk do ta kishte derdhur kurrë gjakun e Tij. “do të pastrojë ndërgjegjen tuaj”. Urdhëresa e mëshqerrës së kuqe tek Numrat 19 i referohet jetës së besimtarit dhe faktit se si besimtarë ne kemi nevojë për pastrim të vazhdueshëm. “por, po të ecim në dritë, sikurse ai është në dritë, kemi bashkësi njeri me tjetrin, dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga cdo mëkat. ... Po t'i rrëfejmë mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga cdo paudhësi.” (1 Gjon. 1:7, 9). Sic e shihni, gjaku i Krishtit pastron, jo mishin por ndërgjegjen. Ajo që duhet të pastrohet është ndërgjegjia e njeriut. Unë dhe ti nuk kemi arritur atje ku duhet nëse nuk kemi hyrë në këtë sakrificë të mrekullueshme të Krishtit, dhe nuk kemi pranuar autoritetin e Tij për të na falur plotësisht dhe për të na pastruar nga mëkati. Ndërgjegjja zgjohet nga Fjala e Perëndisë, por ajo mund të prehet në një shpëtim të përfunduar. Ne mund të vendosim kokat tona në jastëk natën duke e ditur që mëkatet tona janë të falura plotësisht dhe tërësisht. Ne mund ta dimë që jemi në një marrëdhënie të drejtë me Perëndinë, sepse Krishti e ka bërë atë marrëdhënie të drejtë. Kam dëgjuar një histori për një person që kishte një djalë të vogël, që kishte bërë dicka gabim dhe shkoi tek ati i tij për t'i kërkuar falje.

Ati i tha djalit të vogël se do ta falte dhe më pas vazhdoi: “Për shkak se ti erdhe dhe e rrëfeve këtë gjë, unë do të fal.” Por, djali i vogël erdhi sërish dhe i kërkoi falje. Ati i tha: “Sigurisht. Unë të kam falur tashmë.” Por, djali i vogël vinte vazhdimisht dhe vazhdimisht tek ati për të kërkuar falje. Më në fund, ati i tha: “Bir, unë do të qëlloj nëse nuk ndalon së ardhuri për të më kërkuar falje! Unë tashmë të kam thënë që të kam falur.”

Sa e sa herë dëgjojmë besimtarë që thonë: “Oh, nuk jam i sigurtë nëse jam i shpëtuar. Nuk jam i sigurtë për shpëtimin.” Ata shkojnë vazhdimisht tek Zoti. Miqtë e mi, unë mendoj se Zoti thotë: “Unë tashmë ju kam falur. Nëse besoni në Birin Tim, mëkatet tuaja janë të falura.” Ne duhet të hyjmë në këtë falje dhe të pushojmë mbi Fjalën e Tij.

“do ta pastrojë ndërgjegjen tuaj nga veprat e vdekura”. Veprat e vdekura kanë të bëjnë me ato punë, për të cilat ju mendoni se do t’ju shpëtojnë. Ne jemi të vdekur në fajë dhe mëkate dhe gjithcka që mund të bëjë një person i vdekur është vepër e vdekur. Nuk kam dëgjuar kurrë që një person i vdekur të bëjë një punë të gjallë – kjo nuk mund të bëhet. Cdo gjë me të cilën përpiqeni të fitoni shpëtimin tuaj është një vepër e vdekur.

Për shkak se veprat e mira nuk janë kurrë një shkak i shpëtimit por janë rezultat i tij, autori vazhdon duke thënë: “do ta pastrojë ndërgjegjen tuaj nga veprat e vdekura për t’i shërbyer Perëndisë së gjallë.” Fjala *shërbej* në fakt është *adhuroj* – “për të adhuruar Perëndinë e gjallë.” Adhurimi dhe shërbimi janë të lidhura ngushtë bashkë. Ju nuk mund t’i shërbeni Zotit pa e adhuruar Atë; ju gjithashtu nuk mund ta adhuronit Atë pa i shërbyer. Kur shoh ndonjë shenjtor dembel që nuk bën asgjë për Zotin, unë nuk vë në dyshim shpëtimin e tij, por adhurimin e tij. A e adhuron ai në të vërtetë Zotin? Nëse ju bini para Zotit në adhurim dhe lavdërim, atëherë ju do të ngriheni në këmbët tuaja dhe do të filloni të bëni dicka për Të, miqtë e mi.

Në Biblën time të parë, të cilën ma kishte dhuruar nëna ime kisha të shkruara këto vargje:

Unë nuk punoj për të shpëtuar shpirtin tim –
Këtë punë Zoti im e ka bërë.
Por unë do të punoj si cdo skllav
Për dashurinë e Birit të dashur të Perëndisë.
- Autor i panjohur.

“Për këtë arsye ai është ndërmjetësi i Beslidhjes së re që, me anë të vdekjes që u bë për shpërblimin e shkeljeve që u kryen gjatë Beslidhjes së parë, të thirrurit të marrin premtimin e trashëgimisë së amshuar.” [Heb. 9:15].

“për këtë arsye ai është ndërmjetësi i Beslidhjes së re”. Theksi këtu është mbi faktin që Ai është ndërmjetësi i beslidhjes së re. Ata që ishin nën beslidhjen e vjetër, shenjtorët e Testamentit të Vjetër u shpëtuan, sepse ata prisnin për ardhjen e Tij, kur sillnin sakrificat e tyre. Unë nuk e di se sa e kuptonin ata këtë, por Zoti Jezus tha: “Abrahami, ati juaj, ngazëllohej në shpresën që të shihte ditën time; e pa dhe u gëzua.” (Gjon. 8:56). Zanafilla nuk na e tregon këtë, por Zoti Jezus po. Unë besoj se të gjithë të denjët e Testamentit të Vjetër prisnin ardhjen e Krishtit. Me fjalë të tjera, Zoti i shpëtoi ata që më parë. Gjaku i cjepëve dhe i vicave nuk i hiqte mëkatet e tyre përgjithmonë. Ata sillnin sakrifica me anë të besimit, dhe kur erdhi Krishti, Ai vdiq “... për faljen e mëkateve që janë kryer më parë ...” (Rom. 3:25) Kjo do të thotë se Krishti vdiq për mëkatet e të gjithë njerëzve që prej Adamit e deri në kohën e kryqit. Dhe që prej asaj kohe, unë dhe ti gjithashtu mund të shkojmë tek Ai nëpërmjet besimit.

“Sepse atje ku ka një testament do të ketë me doemos edhe vdekjen e trashëgimlënësit.

Sepse testamenti është i vlefshëm vetëm pas vdekjes, sepse nuk ka kurrfarë fuqie deri sa trashëgimlënësi ende rron.”
[Heb. 9:16-17].

Nëse keni shkruar një testament dhe jeni ende gjallë, testamenti juaj nuk vlen për asnjë. Ai nuk është i vlefshëm për aq kohë sa ju jeni gjallë. Testamenti hyn në fuqi në momentin që vdisni. Referenca këtu është për një testament të bërë nga një person që ka vdekur. Krishti nuk mund të shpëtonte asnjë për aq kohë sa ishte gjallë. Mos më keqkuptoni! Po them është se jeta e Krishtit nuk mund t’ju shpëtojë kurrë. Vetëm vdekja e Krishtit mund t’ju shpëtojë.

“Prandaj edhe Beslidhja e parë nuk u vërtetua pa gjak.

Sepse kur iu shpallën të gjitha urdhërimet sipas ligjit gjithë popullit nga Moisiu, ky mori gjakun e viçave, të cjepve, bashkë

me ujë, lesh të kuq dhe hisop, e spërkati librin dhe gjithë popullin,
duke thënë: ``Ky është gjaku i Besëlidhjes që Perëndia urdhëroi për ju``.

Gjithashtu ai me atë gjak spërkati edhe tabernakullin dhe të gjitha orenditë e shërbesës hyjnore.

Dhe sipas ligjit, gati të gjitha gjërat pastrohen me anë të gjakut; dhe pa derdhur gjak nuk ka ndjesë.” [Heb. 9:18-22].

Fjala “gjak” në këtë pjesë shfaqet gjashtë herë dhe zbulon vendin dhe fuqinë e gjakut në ritualet e Testamentit të Vjetër. Fraza “pa derdhur gjak nuk ka ndjesë” është aksioma e Testamentit të Vjetër. Edhe në Testamentin e Ri gjaku është shumë i rëndësishëm. Ashtu sic thotë edhe autori i himnit: “Ka fuqi në gjakun e Qengjit.” Tek Zbulesa ne shohim se fitorja u fitua nëpërmjet gjakut të Qengjit, dhe jo nëpërmjet zotësisë së ndonjë individi, forcës fizike, apo edhe forcës shpirtërore.

“Ishte, pra, e nevojshme që format e gjërave qiellore të pastroheshin me këto gjëra; por vetë gjerat qiellore me flijime më të mira se këto.” [Heb. 9:23].

Këto gjëra qiellore kishin nevojë për pastrim, sepse mëkati lindi në qiell (shih vargun 11). Gjaku i cjepve dhe i vicave nuk u derdh ndonjëherë në qiell pa dyshim që kjo do të ishte mizore. Gjithsesi, ne besojmë se gjaku i Krishtit është në qiell dhe kjo nuk është aspak mizore.

“Sepse Krishti nuk hyri në një shenjtërore të bërë me dorë, që është vetëm shëmbëllesë e asaj të vërtetë, por në vetë qiellin për të dalë tani përpara Perëndisë për ne.” [Heb. 9:24].

Tabernakulli në tokë ishte thjesht një shëmbëllesë – i vërteti është në qiell.

“për të dalë tani para Perëndisë për ne” do të thotë përpara fytyrës së Zotit. Krishti nuk hyri në një shenjtërore të bërë nga njeriu. Ajo është shpirtërore, por e vërtetë. Krishti vdiq në tokë për të na shpëtuar. Ai jeton në qiell për të na mbajtur të shpëtuar. Ai është atje për ne.

“dhe jo për ta kushtuar si fli veten e vet shumë herë, sikurse kryepriifti që hyn vit për vit në shenjtërore me gjak që s`është i veti.” [Heb. 9:25].

Kryepriifti hynte shpesh në tabernakullin tokësor, por jo me gjakun e tij.

“sepse përndryshe ai duhet të pësonte shumë herë që kur se u krijua bota; por tani, vetëm një herë, në fund të shekujve Krishti u shfaq për të prishur mëkatën me anë të flijimit të vetvetes.” [Heb. 9:26].

“por tani vetëm një herë në fund të shekujve” duhet të lexohet “në fund të epokës”. Kjo nuk ka lidhje me atë që disa njerëz e quajnë “fondi i botës”. Në fakt, Bibla nuk mëson fundin e botës, por fundin e epokës.

“u shfaq për të prishur mëkatën me anë të flijimit të vetvetes”. Krishti erdhi dhe u vendos nën Ligjin. Ai u shfaq në fund të epokës së Ligjit për të themeluar një epokë të re, epokën e hirit.

“Dhe, duke qenë se është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, dhe më pas vjen gjyqi.” [Heb. 9:27].

Vdekja është ngjarja natyrore e radhës për njeriun. Për njeriun e pashpëtuar pas vdekjes vjen gjykimi. Nëse vdekja e Krishtit nuk të shpëton, atëherë përpara jush nuk ndodhet gjë tjetër vec gjykimit. Vdekja nuk është caktuar për të gjithë njerëzit – lavdi Zotit për këtë. Është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, por disa njerëz nuk do të vdesin. Sot, dëgjoj njerëz që flasin për epokën e vjetër dhe se duan të vdesin dhe të shkojnë në prezencën e Zotit. Nuk e di për ju, por unë nuk e kam problem të pres. Unë nuk nxitoj për të vdekur! Unë shpresoj që të jetoj derisa të vijë Zoti. Unë nuk e di se kur do të vdes, por do të doja të ishte sic e shprehin dhe vargjet më poshtë:

“kështu edhe Krishti, pasi u dha vetëm njëherë për të marrë mbi vete mëkatët e shumëve, do të duket për së dyti pa mëkat për ata që e presin për shpëtim.” [Heb. 9:28].

Këtu nuk flitet për Rrëmbimin, por për ardhjen e Tij si sovran për të gjykuar tokën. (Gjithsesi, besimtarët nuk do të gjykohen.)

Kur Zoti të shfaqet herën e dytë, Ai nuk do të vijë për të zgjidhur çështjen e mëkatit. Ai nuk do të vijë herën tjetër për të ecur rreth Detit të Galileës, apo përmes rrugëve të Jeruzalemit për të parë se çfarë do të bëjnë njerëzit me sakrificën e Tij. Ai do të vijë për të gjykuar.

Prandaj sot ne mund të themi fare thjesht: mëkati juaj mund të jetë në një nga këto dy vende, është në ju, ose në Krishtin. Nëse nuk e keni pranuar sakrificën e Krishtit, nëse nuk po i besoni Atij si shpenguesit tuaj, nëse Ai nuk është autoritet për ju, atëherë ju pret gjykimi para Fronit të Madh e të Bardhë. Asnjë nga ata që do të shfaqen atje nuk do të shpëtohet, por gjithsecilit do t'i jepet një mundësi e drejtë për të paraqitur veprat e tij dhe për të zbuluar se Zoti kishte të drejtë gjatë gjithë kohës. Unë kam një lajm për ju: Zoti ka gjithmonë të drejtë. Pra, sot nëse mëkati juaj është tek ju, asgjë nuk mund ta largojë atë përvec vdekjes së Krishtit.

Kur Krishti të vijë herën tjetër, ardhja e tij do të jetë “pa mëkat për shpëtim”. Kjo do të thotë se Ai do të përmbushë shpëtimin në atë kohë. Shpëtimi ynë ekziston në tre kohë: unë jam shpëtuar; unë po shpëtohem dhe unë do të shpëtohem. “Shumë të dashur, tani jemi bij të Perëndisë, por ende nuk është shfaqur ç`do të jemi; por dimë se, kur të shfaqet ai, do të jemi të ngjashëm me të, sepse do ta shohim se si është ai.” (1 Gjon. 3:2). Ajo do të jetë një ditë e madhe. Ajo do të jetë një ditë e madhe për mua, kështu që mos u mërzisni me mua.

Nuk mërziteni besoj? Perëndia nuk ka mbaruar punë akoma me mua. Një miku im tha njëherë, ndërsa tregonte një dëshmi: “Pothuajse të gjithë të krishterët duhet të kenë të shkruar në shpinën e tyre: ‘Kjo nuk është më e mira që mund të bëjë hiri i Zotit.’” Epo, kjo është dicka që duhet të shkruhet në shpinën e të gjithë të krishterëve.

Perëndia nuk ka mbaruar punë me ne. Lavdi Zotit për këtë! Ai do të vijë herën e dytë pa mëkat për shpëtim. Ai do të na clirojë. Por, miqtë e mi, Ai nuk do të vijë për të zgjidhur çështjen e mëkatit për ndonjë që nuk e ka pranuar Atë. Për ata Ai do të vijë si gjykatës.